

at man for Samtaler gennem kostbare Ledninger ud over hele Landet, som ere til enkelte Personer, kunne komme til at betale saadan noget som godt og vel det dobbelte, eller lad os sige halvanden Gang saa meget, som Bekostningen ved vor overordentlig lave Brevporto maa beregnes til. Den ærede Ordfører bemærkede, at disse overflødige Samtaler troede han ikke paa. Ja, jeg tror ikke, den ærede Ordfører ved at tale med Folk, der virkelig benytte Telefonen, vil faa Medhold i, at Telefonen ikke bliver misbrugt i høj Grad. At Forretningsfolk i den travle Tid i det mindste ikke misbruge den, kan gerne være, men at Familieme benytte den til enhver Tid, fordi man ved, at det er gratis, er noget, som jeg ligeledes lægger min egen Erfaring frem for, og det følger af sig selv, at saa snart han skal betale for Benyttelsen, om det aldrig er saa lidt, vil Benyttelsen tage af. Man vænner sig til til daglig at ringe op til et bestemt Sted, hvor man har en eller anden Forbindelse; da det er gratis, kan man jo gerne forhøre sig hos vedkommende. Altsaa Benyttelsen vil synke ganske betydelig, naar den ærede Ministers System indføres; om den vil synke med 25 pCt., som den ærede Minister regnede med, vil jeg lade staa hen. Men nu vender jeg mig ganske vist til den anden Side af Medaillen, med Hensyn til hvilken jeg nærmere er enig med den ærede Ordfører, nemlig dette, at Overgangen fra tidligere bestaaende Fordele ikke er tilstrækkelig lempelig. Den ærede Minister kan maaske have Ret i — Tiden vil for Resten vise det — at hans System er til en vis Grad saa fortræffeligt, som man kan tænke sig, men alligevel er det, som den ærede sidste Taler sagde, ikke rigtigt, naar Befolkningen har vænnet sig til at benytte Telefonen paa en vis Maade, saa at se ganske bort fra det foreliggende og kun anvende det, som man teoretisk maa anse for det rigtigste. Det kan ikke undgaas, at en stor Del Vaner derved blive indskrænkede, generede. At hele Maaden at benytte Telefonerne paa er bleven en anden, end den vilde have været, hvis Ministerens System havde været gældende fra først af, bør der tages Hensyn til. Da man nu paa alle andre Punkter er saa forskrækkelig ømfindtlig ved at røre ved noget, som Folk ømme sig ved at faa forandret, saa ser jeg ikke, hvorfor man paa dette Punkt, hvor Folk ventede en Fordel, selv om det var ugrundet, er gaaet saa overordentlig strengt teoretisk til Værks fra Ministeriets Side. Jeg skal bl. a. nævne

et Punkt, som for mig næsten er noget af det værste, og det er Spørgsmaalet om Afstandsberegningen. Jeg troede ikke mine egne Øjne, da jeg saa det, men ved at tale med Folk, der kende disse Spørgsmaal, har jeg maattet erkende, at det forholder sig rigtig. Naar en Mand f. Eks. bor 15 Km. fra sin Centralstation — jeg kender Folk, der have det Tilfælde — er der et Tillæg til deres Takst af 13 Gange 38 Kr. Man trækker nemlig 2 Km. fra 15, det bliver 13, og hvor der er dobbelte Linier, betales der ekstra 38 Kr. aarlig for hver Km.; 13 Gange 38 er omtrent 500 Kr.; altsaa en Mand, der bor 15 Km. fra sin Centralstation, faar et Tillæg af omtrent 500 Kr., enten han bruger Telefonen lidt eller meget. Det kan ikke siges at være formaalistjensligt for Udviklingen af Telefonen undtagen i de Egne, der ligge omkring Centralstationerne. Jeg har, som sagt, ikke villet tro mine egne Øje, men jeg har Regulativet og har hørt det bekræfte af Folk, der kende til Sagerne, og som have bekræftet det. Det undrer mig, at den ærede Ordfører ikke har været inde paa det. Dette er absolut en stor Gene, og naar dertil kommer, at Kommunerne, som jo have udtalt sig, og som man skulde høre, have ønsket, at den stærke Udvikling ikke saa meget skulde ske ved, at Telefonselskabet oprettede en hel Del ny Ledninger, som det maatte lide Tab ved, men ved, at Taksterne skulde sættes noget lavere, forekommer det mig ogsaa meget uheldigt, at den ærede Minister er gaaet i den Grad imod Kommunernes Forventninger, som der dog ingen Anledning var til ganske at tilsidesætte. Jeg kan derfor lige over for den foreliggende Dagsorden ikke bestemme mig hverken til det ene eller andet; jeg vilde ønske, at den sidste ærede Taler fik Medhold i sit Ønske om at faa Sagen udsat til i Morgen, saa vi kunde overveje den nærmere. Jeg kan ikke stemme for Dagsordenen, fordi der deri staaar, at man har tilsidesat Hensynet til det telefonerende Publikums, særlig de næringsdrivendes Tarv. Naar der blot havde staaet, at de ny Takster tilsidesatte de næringsdrivendes Tarv, saa havde det været rigtigt, men at man tilsidesætter Publikums Tarv, maa jeg i Overensstemmelse med, hvad jeg har udtalt, bestemt benægte. At Forudsætningerne for en Revision af Telefontaksterne ikke ere fyldestgjorte ved dette maaske ellers fortræffelige System, som den højtærede Minister har indført, forekommer det mig ogsaa, at man maa indrømme. Jeg staaar derfor som en vis